

A katona meg a szabólegény

É volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl volt, volt egyszer egy katona. Ez a katona erősen szerette a boritalt. De elnézték ezt a gyöngeségét, mert máskülönben olyan vitéz ember volt, hogy nem volt párja az egész ármádiában. Volt is annyi monétája, hogy nem fért a mellén. De pénze is volt annyi, hogy szinte fölvetette. Ez a király is adott neki ajándékot, meg az is, meg mindenki a vitézségéért. No, hogy sokat ne mondjak, volt már neki ezer pengő forintja tiszta ezüstpénzben. Gondolja magában egyszer: mit tudjon ő csinálni ezzel a sok pénzzel. Elmegy a generálishoz, s megkéri, hogy tegye el az ő pénzét, amíg a katonaságot leszolgálja. Hiszen a generális el is tette a pénzt. Hanem, amikor a katona indulóban volt hazafelé, s kérte a pénzt vissza: olyan ötvenet vágatott a talpára, hogy tudom, holta napjáig sem felejtette el. Na, szegény katona, most már mehetsz haza pénz nélkül. El is indult, de útközben egyet gondolt, s nem ment haza, hanem ment egyenesen a királyhoz, hogy bepanaszolja a generálist. Amint megy, mendegél egy nagy erdőn keresztül, egy csárdához ér, s bemegy oda. - Adj' isten, jó napot! Ki van itthon? Elébe szalad a korcsmáros nagy lelkendezéssel s mondja: - Jaj, hol jár itt, vitéz uram, ilyenkor? - Milyenkor? - Hát nem tudja kend, hogy tizenkét betyár van az erdőben, s azoktól még senki sem szabadult meg élve?! Alig mondja ezt a korcsmáros, belép a csárdába egy szabólegény. Köszön: - Adj' isten, jó napot! Mondja ennek is a korcsmáros: - Jaj, hol jár kend itt ilyenkor?! - Milyenkor? - Hát azt sem tudja kend, hogy tizenkét betyár van az erdőben?! Azoktól még senki sem szabadult meg élve! Megijed a szabólegény, de nagyon, hogy még a hideg is kirázta, s mindjárt bebújt az ágy alá. Hanem a katona nem ijedt meg. Nagyot ütött a kardjára, s azt mondta: - Egy életem, egy halálom, a betyárokat megvárom. Hát, jönnek a betyárok, s mindjárt elvégezik, hogy a katonát fölakasztják. - Jól van - mondja a katona -, csak akasszatok fel! Nem bánom, csak azt engedjétek meg, hogy jóllakjam utoljára. - Hadd egyék s igyék - mondá a rablóvezér -, lakjék jól utoljára! Hozott a korcsmáros egy porció paprikást, melléje egy üveg bort. Azt megette, itta a katona. Akkor aztán mondta a rablóvezér egy betyárnak: - No, most vigyétek s akasszátok fel! - Azzal bizony ne fáradjatok - mondá a katona -, majd megölöm én magamat. Tetszett a betyároknak ez a beszéd. - Hát ölje meg magát! Ők még úgysem láttak olyat, hogy valaki magát megölje. Azt mondja a katona a korcsmárosnak: - Korcsmáros úr, töltsön meg egy üveget félig borral, félig pedig paprikával. A korcsmáros megtölt egy nagy üveget borral s paprikával. - Na, most nézzetek ide - mondá a katona -, ezt az üveget kiiszom, s mindjárt meghalok! Mit gondoltok, mit csinált a katona? Hát csak nézzetek ide! A bal kezében volt az

üveg, a jobb kezében a kard. Aztán hirtelen sarkon fordult. A boros paprikával szembeloccsintotta a tizenkét betyárt. Azok mindjárt elvesztették szemük világát. Ő meg a kardjával mind a tizenkettőnek levágta a nyakát. De bezzeg most már kibújt az ágy alól a szabólegény is. - Na, vitéz katona uram - mondá a szabólegény -, megmenté kend az én életemet is. Jótétel helyébe jót várjon! Hozok én kendnek egy szép leányt s egy szén asszonyt. Válassza azt a kettő közül, amelyik szíve-szeme szerint való. Elmegy a szabólegény, s egy óra, kettő sem telt belé, vissza is jött, s hozott egy leányt meg egy asszonyt. - Melyiket választja, vitéz uram? Bezzeg hogy a leányt választotta, mert az olyan szép volt, hogy a napra lehetett nézni, de arra nem. Hiszen különben is jó volt, hogy a leányt választotta, mert az asszony a szabólegény felesége volt. Hanem azt már csakugyan nem tudta a szegény katona, hogy a szabólegény maga a király, aki szabólegény képében járt-kelt az országban, hadd lássa, hogy s mint vannak a népei. Ott mindjárt összeadták a leányt a katonával. A szabólegény pedig elment a feleségével, otthagyta a fiatalokat a csárdában. De a leány a világért sem mondta volna meg, hogy ő ki s mi. Mindig azt hitte a katona, hogy csakugyan szabólegény leánya. Na, eltelik a nap, eltelik az éjszaka. Hát reggel jön a szabólegény, akarom mondani, a király, hatlovas hintón. Utána egy másik hatlovas hintó. Hoz a katonának aranyos ruhát, hadd öltözzék fel belé. Ámult-bámult a katona, nem tudta elgondolni, hogy mi történik vele. Ahogy felöltözik a szép aranyos ruhába, felültetik a hintóba, melléje a feleségét. De a katonának cudar rossz kedve volt, mert azt hitte, hogy ezzel a nagy pompával bizonyosan vesztőhelyre viszik, amiért levágta a tizenkét betyár fejét. Eleget cirókálta-marókálta a felesége, biztatta, hogy ne legyen olyan szomorú, mint a háromnapos esős idő. Szomorú volt a katona, szavát sem lehetett venni. Egyszer aztán megérkeznek a király udvarába, fölmennek a palotába. S hát ott már állott a nagy lakodalom. Ott volt a sok herceg, gróf s báró, várták a vitéz katonát. Most már ő is megtudta, hogy kinek a veje. A király mindjárt neki akarta adni egész királyságát, a fejébe akarta nyomni a koronát. De a vitéz katona azt mondta: - Nem kell most nekem, édesapám, sem ország, sem korona. Csak azt a regimentet adja a kezem alá, amelyiknek a generálisa eltagadta a pénzemet. Hiszen ezt jó szívvel adta a király, hogyne adta volna. Na, volt is aztán kínja a generálisnak. Még ma is vakarja az ötven bot helyét, ha meg nem halt. Itt a vége, fuss el véle!